

Παράγραφος και περίληψη

Όνομα: _____

Η ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ: Κάθε κείμενο αποτελείται από παραγράφους. Οι λέξεις, οι φράσεις και οι προτάσεις που αποτελούν μια παράγραφο αναπτύσσουν μια ιδέα και πρέπει να βρίσκονται σε λογική σειρά. Το νόημα κάθε παραγράφου είναι ξεχωριστό αλλά συνδέεται με το νόημα και των άλλων παραγράφων του κειμένου.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Είναι η σύντομη απόδοση του περιεχομένου ενός κειμένου. Οι λέξεις - κλειδιά και οι πλαγιότιτλοι μπορούν να μας βοηθήσουν στη σύνθεση της περίληψης.

1. Διαβάζω το παρακάτω κείμενο και γράφω πλαγιότιτλους για καθεμιά από τις παραγράφους. Στη συνέχεια γράφω την περίληψη:

Η αυλή του σχολείου φάνταζε από μακριά σαν ένα ανοιξιάτικο λιβάδι σκεπασμένο με λογιών λογιών λουλούδια, μ' όλα αυτά τα παιδιά που την πλημμύριζαν. Είχανε ντυθεί τα γιορτινά τους για τον αγιασμό, για την πρώτη καλημέρα ύστερα από τρεις μήνες διακοπές. Μιλούσαν, γελούσαν, φώναζαν από μακριά το όνομα κάποιου φίλου, αγκαλιάζονταν, έκαναν χαρές και η γλώσσα τους ροδάνι να προλάβουν να τα πουν όλα μεμιάς, με κάθε λεπτομέρεια: το καλοκαίρι που πέρασε, τα μπάνια στη θάλασσα, τις τρέλες τους, τις καινούριες φίλιες.

«Έλα, Χριστίνα, πάμε να βρούμε τους άλλους, μας περιμένουν» είπε η Ρέα στην ξαδέρφη της. Η Χριστίνα την ακολούθησε αμέσως. Περπατούσε όμως αργά, χωρίς να βιάζεται καθόλου, χωρίς να μιλάει, με το κεφάλι ψηλά. Πλησίασαν μια παρέα από παιδιά, δυο αγόρια και δυο κορίτσια. Το ένα αγόρι, ο Αλέξης, πιο ψηλό, ξεχώριζε. Φορούσε γυαλιά και κάτι έλεγε στους άλλους, με ζωηρές κινήσεις.

«Πρέπει να γίνει φίλη σου η Χριστίνα» της είχε πει η μαμά της. «Είναι ξαδέρφη σου και δεν ξέρει κανένα στην Αθήνα». «Πρέπει», τι πάει να πει «πρέπει»; Έτσι εύκολο είναι; Τα μάτια της άγνωστης ξαδέρφης την κοιτούσαν παράξενα, περήφανα, σχεδόν ακατάδεχτα. «Λες να έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό της, επειδή στη Θεσσαλονίκη ήταν η πρώτη της τάξης;»

«Αλέξη», τον δέκοψε η Ρέα, «σταμάτησε λίγο τη φλυαρία σου για να σας γνωρίσω την καινούρια συμμαθήτριά μας, την ξαδέρφη μου, από τη Θεσσαλονίκη, Χριστίνα Αγγελοπούλου. Χριστίνα: ο Αλέξης Κάρας, ο Πέτρος Σεβαστός, που μας κάνει όλους να γελάμε, η Τάνια Σαββίδη, η πρώτη της τάξης μας και...», η Ρέα κοντοστάθηκε κοιτάζοντας ερωτηματικά ένα κορίτσι που στεκόταν λίγο πιο κει. Ο Αλέξης έσφιξε το χέρι της Χριστίνας και είπε:

«Καλωσόρισες. Να σας συστήσω κι ενώ τη Σόφη, τη Σόφη Καρυώτη, που είναι και κείνη από τη Θεσσαλονίκη. Πάει ίδια τάξη μαζί μας, Ρέα, και είμαστε πολύ φίλοι.»

Τα παιδιά σφίξαν τα χέρια και μείνανε για λίγα δευτερόλεπτα σιωπηλά. Ύστερα ο Αλέξης ξανάρχισε να μιλάει, να συνεχίζει την αρχινισμένη κουβέντα του.

Η Σόφη δεν άκουε τον Αλέξη. Πρόσεχε τη Χριστίνα, την περιεργαζόταν με κλεφτές ματιές. Αυτή η κοπέλα ήταν από τη Θεσσαλονίκη, κάπου θα την είχε δει. Σαν να θυμάται αυτά τα μεγάλα μάτια.

«Πού έμενες στη Θεσσαλονίκη;» τη ρώτησε περίεργη. Η Χριστίνα ξαφνικά έχασε το αδιάφορο ύφος της, ταραχτηκε, λες και η ερώτηση την ενόχλησε. Κοφτά, απάντησε στη Σόφη:

«Στην οδό Νίκης, στο Λευκό Πύργο κοντά.»

«Ου... εμείς μέναμε μακριά, στον Αϊ-Δημήτρη, αλλά ερχόμασταν στη γειτονιά σου. Ωραία γειτονιά, η πιο ωραία γειτονιά της Θεσσαλονίκης! Σίγουρα κάπου θα 'χουμε συναντηθεί. Σε ποιο σχολείο πήγαινες;»

«Στου Πατριδίου.»

«Ο μπαμπάς, όταν πρωτοφτάσαμε στη Θεσσαλονίκη, εκεί θέλησε να μας βάλει, αλλά δεν είχε θέση. Για σκέψου, θα μπορούσαμε να μασταν συμμαθήτριες.»

Η Χριστίνα δεν απάντησε.

«Και πότε ήρθες από τη Θεσσαλονίκη;» ρώτησε ο Αλέξης.

Η Ρέα βιάστηκε ν' απαντήσει αντί της Χριστίνας:

«Δεν είναι πολλές μέρες. Πρώτη φορά έρχεται στην Αθήνα.»

«Και σ' αρέσει η Αθήνα;» τη ρώτησε με τη σειρά του ο Πέτρος.

Όλα τα παιδιά παραξενεύτηκαν όταν άκουσαν τη Χριστίνα να λέει:

«Όχι, δε μ' αρέσει.»

Δεν ήξεραν τι να πουν, να σωπάσουν ή να σχολιάσουν τα λόγια της, που τα είχε πει απότομα, σχεδόν εχθρικά. Η Ρέα μόνο προσπάθησε να τη δικαιολογήσει:

«Φυσικό είναι. Τόσα χρόνια στη Θεσσαλονίκη, δε θα καλοφαιίνεται στη Χριστίνα που ήρθε εδώ. Έτσι δεν είναι, Χριστίνα;»

«Ίσως» μουρμούρισε το κορίτσι.

